

Arrest

nr. 190 897 van 24 augustus 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2017 met referentnummer 68851.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MANZANZA MANZOA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 februari 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/08/2016 werd ingediend door:

Naam: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet verwijst naar de bepalingen zoals opgenomen in art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

Als bewijs werd een aantal sollicitatiebrieven van de referentiepersoon voorgelegd. Echter, er blijkt niet uit de voorgelegde documenten dat de referentiepersoon heden nog steeds over werkloosheidsuitkering kan beschikken. Vandaar dat de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet kan gebeuren. Betrokkene heeft wel al eerder een aanvraag gezinshereniging ingediend, daarbij stak toen wel het bewijs dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkering ontving, echter er kan niet zo maar worden aangenomen dat dit nog steeds het geval is. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeften analyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 hoeft hier niet gemaakt te worden. Bij gebrek aan een zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd immers niet vastgesteld dat de beschikbare bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat we niet weten hoeveel ze bedragen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van minderjarige kinderen of een medische problematiek is nergens sprake. Wat betreft zijn gezins- en familieleden wordt enige buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en artikel 8 van het EVRM. Verder verwijt verzoekster de verwerende partij *“het niet respecteren van het principe van goede administratie” en een “kennelijke dwaling bij de beoordeling”*.

Verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing en stelt vervolgens:

“1° Schending van het artikel 40 en volgens de wet van 15/12/1980

A. AFSTAMMING

Wetende dat de eisende partij een regularisatie heeft aangevraagd op basis van het artikel 40 van de wet over buitenlanders, en zijnde een afstammeling van een europees burger op datum van 28/08/2016:

Dat de eiser een extra vonnis van zijn begoorte akte en eensluitend afschrift tijdens zijn aanvraag, even als het kopij van de ziekte verzekering, bewijs van het geregistreerde huur overeenkomst, het bewijs voor het zoeken van werk van de herenigster die op het moment van de tweede aanvraag werkloos was ;

Wettende dat deze documenten ter kennis werden gesteld aan de tegen partij en dit op datum van 28/082016 ;

A. STABIELE.VOLDOENDE EN REGELMATIGEINKOMEN

Wettende dat op het ogenblik van de aanvraag voor visum D, de herenigster voltijds werkte, en dat nadien bij het uitreiken van het verblijfvergunning voor een jaar aan de eiser, de herenigster haar werk verloren had en werkloos was ;

Wettende dat voor dat het kind 18 jaar wordt en zolang dat hij bij de herenigster woont, het niet noodzakkelijk is omen bewijs van stabiel, voldoende en regelmatige inkomen moet voorleggen volgens het artikel 42 ;

Wettende dat de bijzondere situatie van de eiser in acht genomen moet worden sinds zijn aankomst in België ;

Dat het feit dat zijn moeder werk had en dat ze deze nadien verloren heeft moet ook in acht genomen worden ;

Niet de vergeten dat tijdens de instelling van de nieuwe aanvraag er een verandering heeft plaats gevonden in het dossier ;

Sinds het begin was de amdinistratie op de hoogte van de familiale situatie en dit sinds de visum aanvraag en zelfs wanneer de verblijfsvergunning van en jaar wordt bezorgd ;

Dat de tegen partij wel degelijk weet had dat zijn moeder de herenigster toegang had töt werkloosheids uitkering, toen zij het immatriculatie certificaat bezorgd heeft (bewijsstuk 4) ;

Dat er een schending is van het goed administratie is in deze zaak ;

Dat de tegen partij wel degelijk twee verschillende vonnissen uitgesproken heeft tegenover de eiser ;

Dat in het eertse instantie hij een verblijfsvergunning voor een jaar ontvangt en ten tweede verliest hij zijn verblijfsvergunning terwijl zijn moeder werkloos is ;

Bovendien, oorspronkelijk, heeft de eiser kunnen genieten van een gezinshereniging terwijl zijn moeder werkte en nadien een verblijfsvergunning van een jaar, dit terwijl zijn moeder werkloosheids uitkering ontving ;

Dat het feit dat zij moeder een vervangingsinkomen verkreeg is niet relevant, wetende dat de eiser mindejarig was en toen al bij haar woonde, het gaat niet om een eertse aanvraag voor verblijf, zijn situatie moet worden bekeken en geanalyseerd worden op een globaal manier en dit sinds zijn aankomst in België ;

Dat hierdoor, condities gerelateerd aan de voldoende, stabiele en regelmatige inkomen niet meer aansprakelijk zijn voor de eiser, aangezien het recht op gezinsherenigings niet conditioneel zijn voor minderjarige (CUP VOL151 RECHT op immigratie p 185)(cce n°48 151 van 16/09/2001); Door dit onderzoek niet uit te voeren schendt de tegen partij het principe van goede administratie ;

En nog, had de tegen partij moeten weten dat het niet gaat om een eerste aanvraag aangezien de verstreken visum D en de verblijfsvergunning van een jaar ;

Moest de tegen partij echter vinden dat deze documenten niet voldoende zijn, zoals vermeldt in het artikel 42 § 1 alinéa 2 van de wet, in het geval dat de inkomsten niet voldoende zijn, de minister of zijn afgevaardigde moet bepalen of de bewezen bedragen voldoende zijn zodat de herenigde en zijn gezien kunnen leven zonder ten lasten te zijn van de staat Cce n° 126 658 ;

Dat er geen enkel onderzoek van de tegen partij in deze zin zijn uitgevoerd, en dat deze een schending is van het goede administratie, en dat de tegen partij jurisprudentie stelt op de wet van de CCE en de raad van state ;

Dat de raad van state in zijn arrest van 12/01/2016 n°1.722 deze petitie verwijft ;

Namelijk, wanneer het referentie bedrag vermeldt door de wet niet wordt bereikt, volgen het hoger hof. de administratie verplicht is te benalen. en in functie met de concrete noden van het gezin, de nodige middelen voor dit laatste om te kunnen overlever zonder afhankelijk te zijn van de staat. Als de goede uitvoering van deze verplichting dit vraagd. moet de administratie alle nodige documenten aanvragen en dit zonder dat de eiser het uit eigen initiatief voorlept ;

In dit geval verwijft de tegen partij de eiser dat hij het nodige niet heeft gedaan om zijn dossier te vervolledigen zoals het moet, terwijl zij hem eigenlijk hadden moeten uitnodigen om zijn dossier te vervolledigen zoals vermeld in dit arrest, zodat zij zouden kunnen evalueren of het gezin beschikt of de nodige inkomen ;

Wat de tegen partij niet heeft gedaan, maar het wel aan de eiser verwijft ;

De tegenpartij had moeten eisen om documenten te bemachtigen zowel via buiten als binnenlandse administraties om alle nodige documenten te bemachtigen om de noden van de herenigster en haar gezin te kunnen samenstellen, dit zijnde geen optie maar een noodzaak om het onderzoek te kunnen uitvoeren zoals vermeld in het artikel 42 van de wet van 15/12/1980. PDF C.E., 24 FEBRUARIE 2015, n°230 293 het recht om verhoord te worden in het kader van gezinshereniging : jurisprudentie toepassing van de C.J.U.E. EDEM 04.2015 ;

Had de tegenpartij de eiser uitgenodigd om nieuwe elementen voor te leggen ivm de financiële situatie van de herenigster, hadden zij geweten dat deze laatste terug werkt een inkomen van 1600 euros maandelijks ontvangt (bewijsstuk 9) ;

Dat de eiser herinert dat het tekort aan financiële inkomsten alleen niet voldoende is om een gezinshereniging uit te sluiten ;

Dat de weigering kennis moet hebben van alle condities ;

Dat deze condities gesteld zijn zodat de herenigster en haar gezin niet ten laste van het sociale systeem vallen ;

Terwijl er in dit geval geen onderzoek is gesteld naar de levensomstandigheden van de eiser en de herenigster, en dat er niets in het administratief dossier aanwijst dat dit gezin ten laste is van het sociaal systeem ;

Dat in tegendeel er positieve elementen in dit dossier zoals het herenigen van dit gezin, het gezinsleven feitelijk ingevuld werden maar niet in acht genomen zijn ;

Dat er geen balans gesteld is van de belangen voor men de beslissing genomen heeft om de eiser te vragen het belgisch grondgebied te verlaten;

Nergens blijkt dat er zorg genomen wordt om een juist evenwicht te stellen tussen het gesteld doel en de ernst van de schending, ook niet dat de tegenpartij en balans gesteld heeft ivm de interessen ten aanzien van het gezin LUZEMBA ; CCE 26/11/2015, n°157 132

Dat tenslotte C.E., 24/02/2015, N°230 293 het recht gehoord te worden ivm gezinshereniging-toepassing jurisprudentie van het C.J.U.E. EDEM 04.2015

CCE, n°151 890, 7 september 2015. Op grond van het audi partem principe en het minutie plicht, en het evenredig onderzoek zoals bepaald in het artikel 42 van de wet van 15/12/1980, heeft de vreemdelingendienst de verplichting om de elementen voor de oorzaak te onderzoeken, onder andere door de eiser te ondervragen over de omstandigheden die er voor zorgen dat zijn verblijf geweigerd wordt alvorens deze beslissing te nemen ;

Dat er op geen enkele moment zijn recht om gehoord te worden is toegepast, en dat de eiser op alle vlakken ontzettend is gelaten ;

B. PERSONNEN TEN LASTE

Wettende dat de eiser in alle administraties gekend staat als kind ten laste van de herenigster ;

Dat het door deze situatie is dat de eiser een visum D en nadien een verblijfsvergunning voor een jaar heeft kunnen bemachtigen ;

Dat de eiser voortaan bij zijn moeder verblijft in België sinds 2013 ; Dat zij zijn enigste steun en toevertrouwen is en dat hij geen andere plaats heeft om naartoe te gaan ;

En dat volgens het arrest CJUE, 9 januari 2007; Jia aff.C-1/05,pt 35.

Dat de materiele afhankelijkheid een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de matérieel afhankelijkheid tegemoed gekomen wordt door de gezins lid die een onderdaan van het gemeenschap is ;

Dat het feit van materiele afhankelijkheid wel degelijk bewezen is ;

Dat deze laatste haar ziekenfonds ondersteunt en dat dit bewezen is geweest bij het afgeven van de nodige bewijsstukken ;

Dat enerzijds sinds het gebin van het jaar 2017, de herenigster werkzaam is, dat zij een neto inkomen heeft van 1600 euros (bewijstuk 9); Dat haar inkomen horen liggen dat de minimumloon ;

2° Wettende dat het artikel 8 van de europese mensenrechten de familiale bescherming bevat ;

*Wettende dat de eiser de zoon is van mevrouw LUZEMB A EMERANCE Belgische staatsburger ;
Dat deze laatste altijd voor de noden van de eiser heeft gezorgd ;*

Dat zij altijd al en moeder zoon relatie hebben gehad ;

Dat echter de tegen partij deze afstamming betwist tussen de eiser en zijn moeder ;

Dat door het verblijf te weigeren en het het bevel het grond gebied te verlaten, de tegen partij zich moeit in privé of familiale leven, terwijl er een familiale cel bestaat hiervoor ;

Dat de eiser wel degelijk het recht had op een Belgisch verblijfsvergunning, die hem werd terug getrokken toen zijn moet haar werk verloren had, en dat het dus niet gaat om een eertse aanvraag, terwijl dat zijn jongere broer met wie hij als mindejarige naar België is gekomen wel een verblijfsvergunning hebben ;

Dat deze beslissing buite proportie is en dat deze de evenwicht van het gezin in gevaar brengt ;

Dat volgens het artikel 8 van de CEDH vermeldt dat :

"1. Elke persoon heeft het recht op respect in het familiale en priveleven...."

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wettende dat de waardering van het bestaan van dit gezinsleven moet gebeuren op het moment waar de beslissing genomen wordt ; (cf. Hof EDH 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, §25; Hof EDH 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; Hof EDH 15 jullie 2003, Mokrani/Frankrijk, §21.)

Wettende dat de eiser een hechte familie vormt met zijn moeder mevrouw LUZEMBA en zijn broers, wat de tegen partij van op de hoogte is ;

Wettende dat de jurisprudentie van het Europees hof acht dat de persoonlijke band tussen de familieleden hecht genoeg moet zijn (cf. Hof EDH 12 jullie 2001, K. en T./Finland, §150);

Wettende dat het europees hof acht dat de banden tussen ouders en kinderen altijd hecht is ;

Dat door het weigeren aan de eiser om zich bij zijn moeder te kunnen aansluiten, de tegen partij inbreuk maakt op het artikel 8 van de Europese mensenrechten conventie ;

Dat hierdoor de samenstelling in aile legaliteit in België van het gezin LUZEMBA in gedrang brengt en inbreuk maakt op hun recht op een prive leven ;

Dat dit gedrag van de tegen partij in breuk maakt aan dit gezin;

Dat in dit geval de tegen partij de positieve verplichting heeft om het gezinsleven van de eiser met zijn moeder in stand moet houden, aangezien het niet gaat om een eerste aanvraag ;

Dat de genomen beslissing buiten proportie is aangezien hij de nationale veiligheid,

openbareveiligheid, economisch welzijn van het land, verdediging van het openbare order inn gedrang brengen ;

(Arrest n°59147 van 31 maart 2011 van het CCE) ;

Dat het hier gaat om een jonge die verder met zijn moeder en zijn broers wil leven;

Dat er geen enkel inbreuk op het juridisch systeem kan worden vastgesteld;

Dat wat de tegen partij betreft zij hun plicht van goede administratie niet hebben uitgevoerd, terwijl deze hen vraagt om alle omstandigheden in acht te nemen alvorens te beslissen;

Dat zij inderdaad alle elementen over het gezinsleven van de eiser die hen zijn voorgelegd in acht hadden moeten nemen ;

Terwijl dit niet is gebeurd ;

Dat in ieder geval de beslissing van de tegen partij een kennelijke beoordelingsfout is ;

En dat daarmee de tegen partij een kennelijke fout heeft begaan ;

Dat volgen artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikels 2 en 3 van de wet van de formele administratieve motiveringen, de beslissingen genomen volgens de wet van 15/12/1980 gemotiveerd moeten worden ;

Wettende dat een beslissing motiveren, wilt zeggen, uitleggen, zijn redenering verklaren volgen wet en feit, de fiindamenten van dit gedacht uitleggen, het officialiseren in wat en waarom de persoon die deze beslissing genomen heeft zijn competentie in de zaak heeft bijgedragen, dat de bedoeling van dezé wet niet enkel is zodat de administratie zich moet uitleggen tegen over de aanvrager, maar ook, om aan een rechter te bewijzen dat het onderzoek alle wetten gevolgd heeft in alle legaliteit(D.Lagasse? Wet van 29 jullie 1991, over de formele motiveringen van administratieve aktes, JT, 1991, p 737);

De verplichting om elk administratieve acte te adequaat de motiveren vloeit uit de wet van 29 jullie 1991 relatief aan het motiveren van elk administratieve acte ;”

2.2. De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

2.3.1. Vooreerst moet worden vastgesteld dat het verzoekschrift werd opgesteld in het Nederlands, maar dat bepaalde zinsconstructies lijken te zijn vertaald uit een andere taal, met tot gevolg dat ze niet of amper begrijpelijk zijn. De Raad kan het middel dan ook maar onderzoeken voor zover en in de mate dat hij het begrijpt.

2.3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

In de mate dat verzoeker betoogt dat het beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden, moet erop worden gewezen dat de verschillende beginselen van behoorlijk bestuur een onderscheiden omschrijving hebben en een andere finaliteit, zodat ‘het’ beginsel van behoorlijk bestuur niet bestaat en verzoeker er zich dus niet op kan beroepen.

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is

uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

2.3.4. De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag tot gezinshereniging die verzoeker op 24 augustus 2016 had ingediend, in functie van zijn moeder, als referentiepersoon.

De relevante bepalingen werden op correcte wijze weergegeven in de bestreden beslissing en worden derhalve niet herhaald.

2.3.5. Verzoeker betwist niet dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat, opdat de werkloosheidsuitkering in aanmerking kan worden genomen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, deze uitkering alleen in aanmerking kan worden genomen indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

De verwerende partij heeft vastgesteld dat bij de aanvraag weliswaar een aantal sollicitatiebrieven werden gevoegd, maar dat daaruit niet blijkt dat de referentiepersoon heden nog steeds over een werkloosheidsuitkering kan beschikken, zelfs al was in het kader van een vorige aanvraag gebleken dat betrokkene inderdaad een werkloosheidsuitkering ontving. Volgens de verwerende partij kan immers niet zomaar worden aangenomen dat dat nog steeds het geval is.

De verzoeker stelt daar tegenover dat de verwerende partij wel degelijk weet had van het feit dat zijn moeder een werkloosheidsuitkering had *“toen zij het immatriculatie certificaat bezorgd heeft”*.

De bewijslast ligt bij de aanvrager, die alle stukken die naar zijn mening zijn aanspraken rechtvaardigen, moet bijbrengen, opdat de verwerende partij de aanvraag met volledige kennis van zaken zou kunnen beoordelen. Verzoeker verwijst naar zijn stuk 4, met name een print van de elektronische gegevens op zijn bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister. Echter, dit stuk heeft betrekking op het tijdelijk verblijf van verzoeker zelf, zodat niet valt in te zien hoe daaruit gegevens met betrekking tot de werkloosheidsuitkering van zijn moeder zouden kunnen worden afgeleid. Bovendien doet dit geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat zelfs indien uit een vorige aanvraag zou zijn gebleken dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontving, niet zomaar kan worden aangenomen dat dat thans nog steeds het geval is. Verzoeker toont niet aan dat dat kennelijk onredelijk zou zijn, nu het ontvangen van een werkloosheidsuitkering en het bedrag daarvan geen statisch gegeven is maar kan veranderen al naargelang de situatie van de uitkeringsgerechtigde. De verwijzing naar hetgeen werd bijgebracht in het kader van een vorige aanvraag volstaat geenszins om aannemelijk te maken dat het onderzoek van de aanvraag in het licht van de inkomstvoorwaarde niet deugdelijk zou zijn. Meer in het algemeen overigens kan verzoeker zich niet vergenoegen met een verwijzing naar de omstandigheden zoals die bestonden op het ogenblik van de aanvraag voor het visum D –de referentiepersoon zou toen nog gewerkt hebben, verzoeker was op dat ogenblik nog geen 18 jaar. De verwerende partij moet immers rekening houden met de omstandigheden, de bijgebrachte stukken en

het wettelijk kader zoals die zich voordoen ten tijde van de beslissing. Het gegeven dat verzoeker in eerste instantie een verblijfsvergunning voor een jaar zou hebben ontvangen die vervolgens niet werd verlengd, en hij daarna ingevolge een nieuwe aanvraag gezinshereniging een weigeringsbeslissing ontvangt op grond van de thans voorliggende motivering is op zich geen tegenstrijdig handelen.

Uit het voorgaande volgt ook dat in de mate dat verzoeker de inkomstenvoorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet buiten spel wil gezet zien omdat hij op het ogenblik dat hij arriveerde in België nog geen 18 jaar was en de inkomensvoorwaarde niet speelde, hij niet kan worden bijgetreden, nu de huidige aanvraag werd ingediend op een ogenblik dat verzoeker, geboren in 1996, ruim 20 jaar oud was. Het feit dat het in casu niet gaat om een eerste aanvraag, doet daaraan geen afbreuk.

Wat betreft het door verzoeker aangevoerde recht om te worden gehoord, moet erop worden gewezen dat aan de aanvrager, verzoeker dus, alle relevante elementen middels het indienen van zijn aanvraag aan de verwerende partij heeft kunnen overmaken, zodat het doel van de hoorplicht is bereikt.

Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij, op grond van de door verzoeker voorgelegde stukken, genoegzaam kon oordelen dat er geen bewijs voorligt van het feit dat de referentiepersoon nog steeds een werkloosheidsuitkering ontving zodat niet kan worden getoetst aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Vervolgens heeft de gemachtigde geoordeeld dat bij gebrek aan een zicht op de huidige bestaansmiddelen, de behoefteanalyse niet moet worden gemaakt.

Verzoeker verwijst naar het tweede lid van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en is van oordeel dat de verwerende partij wél had moeten overgaan tot de behoefteanalyse zoals voorzien in deze bepaling.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet diende de verwerende partij niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van diezelfde wet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende in casu dan ook geen verdere “behoefteanalyse” te doen of daarover verder te motiveren (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Een schending van artikel 42, §1, tweede lid en van de motiveringsplicht is derhalve niet aangetoond.

Waar verzoeker er nog op wijst dat, had de verwerende partij hem uitgenodigd om nieuwe elementen voor te leggen in verband met de financiële situatie van de referentiepersoon, zij had geweten dat zij terug werkt en een inkomen van 1600€ ontvangt, kan worden volstaan met hetgeen hiervoor werd gesteld over de behoefteanalyse die in casu niet moest plaatsvinden, en met de herinnering aan het gegeven dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager rust, om zijn argumentatie als niet gegrond af te doen.

2.3.7. De verwijzing, ten slotte, naar de materiële afhankelijkheid van verzoeker en naar het feit dat uit niets blijkt dat het gezin ten laste is van het “sociaal systeem” staat er niet aan in de weg dat moet worden aangetoond dat de Belg die wordt vervoegd, met name de moeder van verzoeker, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, quod non.

2.3.8. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijke, onwettige of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van

het recht op verblijf van meer dan drie maanden, of dat daarover niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.4. In het tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.4.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.4.2. In de mate dat verzoeker ervan zou uitgaan dat in de eerste bestreden beslissing, met name deze die betrekking heeft op de weigering van verblijf, een belangenafweging zou moeten worden gemaakt in het licht van de voormelde bepaling, kan in eerste instantie worden vastgesteld dat deze proportionaliteitstoets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Aangezien niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat er geen bewijs voorligt van een werkloosheidsuitkering of andere inkomsten, moest door de verwerende partij in het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet worden overgegaan tot een proportionaliteitstoets, en is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.4.3. In de mate dat de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, moet erop worden gewezen dat het bevel verwijst naar de afweging die moet worden gemaakt volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden op een andere manier moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM. De beoordeling van het gezins- en familieleven onder de vlag van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dekt in casu dan ook deze die moet worden gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In het bevel om het grondgebied te verlaten heeft de gemachtigde er op gewezen dat *“wat betreft zijn gezins- en familieleven wordt enige buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan*

opbouwen in het land van herkomst of origine. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn."

Verzoeker betoogt dat hij altijd al een moeder/zoonrelatie heeft gehad met de referentiepersoon, zijn moeder, die altijd voor zijn noden heeft gezorgd, dat de verwerende partij de afstamming betwist, dat het niet gaat om een eerste aanvraag, dat er wel degelijk een familiale cel is, dat hij samen met zijn jongere broer als minderjarige naar België is gekomen, dat die wel een verblijfvergunning heeft, dat de materiële afhankelijkheid vaststaat, dat hij enkel samen met zijn broer en moeder wil leven en dat er geen enkele inbreuk op het juridisch systeem kan worden vastgesteld. Verzoeker verwijt de verwerende partij niet alle elementen in acht te hebben genomen terwijl artikel 8 van het EVRM dat vereist.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel, zoals verzoekster aanvoert, primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokkenen, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mungenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355;

zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. In die optiek moet worden nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk deze belangenafweging heeft gemaakt, in het kader van het onderzoek naar het gezins- en familielevens zoals voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld, dekt deze beoordeling ook deze die moet worden gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De gemachtigde heeft er namelijk op gewezen dat *“wat betreft zijn gezins- en familielevens wordt enige buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”*

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familielevens is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad wijst erop dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Een uitzondering hierop vormen jongvolwassenen, die nog geen eigen gezin hebben gesticht (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55).

Daargelaten de vraag of verzoeker zou kunnen worden beschouwd als een dergelijke jongvolwassene, moet worden vastgesteld dat hij geen enkel concreet argument of element bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de verwerende partij op disproportionele wijze heeft geoordeeld dat van hem, als een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine en nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De vaststelling dat hij daarover in alle talen zwijgt is des te meer problematisch nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij, tot op het ogenblik dat hij in 2013 een visum kreeg, bij zijn grootmoeder woonde en dat hij tot op dat moment zijn moeder sedert zijn zesde levensjaar niet meer had gezien, zodat mag worden aangenomen dat hij in zijn land van herkomst sterke banden en een sociaal/familiaal netwerk had binnen hetwelk hij opgroeide tot adolescent. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker zich verliest in vaagheden en gemeenplaatsen die niet toelaten dat deze beoordeling door de verwerende partij als disproportioneel kan worden beschouwd.

2.4.4. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS